

zodpovědným redaktorem jest osoba, která, jsouc na listě takto pojmenována, projevuje proti veřejnosti a úřadům, že rozhoduje platně o obsahu periodického tiskopisu, z čehož vyplývá, že pojmenování na listu musí býti projevem vůle osoby pojmenované, a nelze proto přisvědčiti zmateční stížnosti, pokud zastává opačný názor právní.

Zmateční stížnost hledí těžiti z toho, že obžalovaným byl nabídnut důkaz pravdy o obsahu závadného článku, zdůrazňujíc, že nesměl nabízet tento důkaz, když se cítil jistým, že za čin neručí, a že alespoň svá tvrzení ohledně pravdivosti zprávy nesměl učiniti bez výhrady a podmínky. Leč právě zmateční stížnost přehlíží, že obžalovaný nenastoupil důkaz pravdy bezpodmínečně, nýbrž že v podání obsahujícím jeho obhajobu, předem odmítl veškeru zodpovědnost za obsah časopisu, poněvadž jeho redaktorem nebyl a byl jako takový na listu jednou uveden bez svého vědomí a neprávem, a teprve v druhé řadě navrhl v tomto podání výslech různých svědků o pravdivosti článku. Již z tohoto způsobu obhajoby vysvítá lichost námitky stížnosti a sluší přisvědčiti názoru prvního soudu, že tu zřejmě šlo o opatrnost obžalovaného, jenž, dostav výzvu soudu podle § 10 tiskové novely, nabídl i důkaz pravdy, by se ho pro všechny možné případy nezbavil. Zmateční stížnost se ovšem též domnívá, že se obžalovaný, nastoupiv důkaz pravdy, ztotožňoval s obsahem článku, a že jest proto i plně za něj zodpovědným. Leč předpoklady, za kterých někdo ručí za obsah periodického tiskopisu, jsou v § 1 tiskové novely přesně uvedeny. Zákon nezná zavinění, záležející v tom, že někdo, nemaje účasti na uveřejnění článku, dodatečně jeho obsah schvaluje. Za to, že se snad obžalovaný ztotožňoval s obsahem jiným způsobem, než nastoupením důkazu pravdy, neručil by podle § 1 tiskové novely; takové jednání zakládalo by po případě samostatný delikt, leč v tom směru nebyla podána obžaloba a nemohl proto kmetický soud ani o tom rozhodovati.

Čís. 3527.

Podle § 23 zák. čís. 124/1924 přísluší vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu opravné prostředky věcným obsahem a formální úpravou stejné jako obžalovanému; jest mu podle § 284 odst. první tr. ř. opověděti zmateční stížnost do tří dnů po jeho uvědomění o rozsudku a podle § 285 odst. první tr. ř. provésti ji do 8 dnů po ohlášení i tehdy, byl-li mu doručen nežádáný opis rozsudku z moci úřední.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Zm I 187/29-1.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, vyslechnuv generálního prokurátora, zamítl v neveřejném sedění stížnost vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu »L.« do usnesení krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. května 1929, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost proti rozsudku zemského trestního soudu v Praze jako soudu kmetického z 21. listopadu 1928, v trestní věci Josefa V-e pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák.

D ů v o d y:

Podle § 23 zákona č. 124/24 proti rozsudku kmetského soudu přísluší vydavateli a vlastníku periodického tiskopisu tytéž opravné prostředky jako obžalovanému. Tedy opravné prostředky stejné věcným obsahem a stejné formální úpravou. Podle § 284 odst. 1 tr. ř. jest zmateční stížnost obžalovaného opovědět do tří dnů po jeho uvědomění o rozsudku, a podle § 285 odst. 1 tr. ř. má stěžovatel právo do osmi dnů po opovědi zmateční stížnosti podati soudu provedení důvodů stížnosti, což platí i tehdy, byl-li straně soudem doručen opis rozsudku bez požádání z moci úřední. Opis rozsudku byl doručen stěžovateli dne 4. dubna 1929, zmateční jeho stížnost bez ohlášení podána 12. dubna 1929, tedy zřejmě proti cit. předpisům § 23 zák. č. 124/24 a §§ 284, 285 tr. ř., takže napadené usnesení vyhovuje zákonu (předpisu § 1 č. 1 nov. č. 3/78) a stížnost proti němu není důvodná; byla proto zamítnuta.

Čís. 3528.

Ustanovení § 14 odst. 1 tisk. nov. jest předpisem velícím a předpokládá týž tiskopis, v němž byla urážlivá zpráva uveřejněna; na věci nic nemění pozdější nahodilá okolnost, že týž tiskopis zanikl.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Zm I 187/29-2.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zamítl zmateční stížnost obžalovaného i jeho odvolání z rozhodnutí o uveřejnění rozsudku do rozsudku zemského trestního jako kmetského soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., a to odvolání z těchto

d ů v o d ů:

Odvolání obžalovaného z výroku o uveřejnění rozsudku není v právu. Neboť ustanovení § 14 odst. 1 tisk. nov. jest předpisem velícím a předpokládá týž tiskopis, v němž byla urážlivá zpráva uveřejněna. Těmto předpisům rozsudek vyhovuje, a nic nemění na věci pozdější nahodilá okolnost, že týž tiskopis zanikl.

Čís. 3529.

Manželka nemůže podati zmateční stížnost za manžela (§ 282 tr. ř.), který se opravných prostředků vzdal, ani s jeho souhlasem.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Zm I 262/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost manželky obžalovaného do usnesení krajského soudu